

Set entrevistas de por

grumets

Carles Sala i Vila

Set entrevistes de por

Johnny Què? & Mary Flaix!

Il·lustracions
Roger Simó

Primera edició: març del 2013

Disseny de la col·lecció: Mariano Rolando

Edició: David Monserrat

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2013 Carles Sala i Vila, del text

© 2013 Roger Simó, de les il·lustracions

© 2013 La Galera, SAU Editorial, de l'edició en llengua catalana

Aquest llibre ha estat publicat per mediació d'Ute Körner Literary Agent, SL,
Barcelona - www.uklitag.com

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95. 08019 Barcelona
www.lagalera.cat
lagalera@grec.cat

Imprès a Reinbook
Av. de Barcelona, 260. Pol. Ind. el Pla
08750 Molins de Rei

Dipòsit Legal: B-4774-2013
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-4641-7

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

EN JOHNNY QUÈ?, LA MARY FLAIX!...
I EN PURPURINA

Mmmm... Avui estic guapo. Mooolt guapo»,
pensa en Johnny davant del mirall. «Fins i
tot, més que els altres dies.»

Com cada matí, avui en Johnny s'ha guarnit impecablement, amb un conjunt de pantalons i americana molt elegant, de color blanc nuclear, i també amb una camisa fúcsia de seda molt fina. Als peus, s'hi ha calçat unes botes punxegudes amb tot de lluentons, i al coll s'hi ha lligat un mocador blau cel que li fa joc amb els ullassos, dignes d'un supere-rentrevistador com ell.

«La imatge és molt important, si vols que la gent et prengui seriosament», pensa. «I en la meva feina, això és fonamental!»

Sense moure's de davant del mirall, en Johnny es clenxina amb una pinta de pam i mig, i al cap d'una estona, després de barallar-se amb el serrell i de buidar un tub sencer de gomina superfixadora, aconseguix fer aguantar un tupè d'allò més

espectacular. Un tupè que fins i tot li pot servir de visera.

Tot seguit, conscient del dia que l'espera, es concentra a fer un petit escalfament: primer, unes quantes mirades d'aquelles que tan bé li surten —penetrants, interessants, curioses...—; després, uns quants caients d'ulls dels que té al repertori —caients lents, molt lents, encara més lents...—; en acabat, alguns dels seus millors somriures —seductors, afables, sorneguers...—, i, finalment, quan ja se sent prou escalfat, comença a assajar la seva especialitat, el seu fort, la seva vocació: les preguntes. En fa unes quantes en to

curiós, unes altres en to desmenjat, unes en to xafarder, en to amistós, en to inquisitiu... fins i tot en fa alguna de lleugerament provocativa.

—I pensar que hi ha qui es creu que totes les preguntes es fan iguals... —reflexiona en veu alta tot mirant-se al mirall, per cert, amb un somriure encisador.

I és que en Johnny és tot un expert en el tema, un mestre, un virtuós... Un preguntaire professional. Encara més: és un artista de les preguntes!

És per això, perquè per a ell fer entrevistes no és una cosa qualsevol, sinó un art tan digne com qualsevol altre, que fa uns dies va decidir canviar-se el nom. I en va triar un de molt especial, un que recorda aquest do que la mare natura li ha donat, un nom artístic fet a mida. El primer nom de la història amb un signe d'interrogació incorporat: JOHNNY QUÈ?

Mentre condueix la furgoneta vermella, la Mary repassa de memòria l'equipatge que du al maleter: els focus, les butaques, la càmera, les bateries de recanvi, la gravadora... i, sobretot, els guions amb les preguntes que ha preparat.

«En la nostra feina és tan important tenir-ho tot controlat!», pensa.

La Mary, però, sap perfectament que quan arri-

bi l'hora de la veritat en Johnny farà el que li sembli i que el més probable és que quan tingui el convidat al davant li preguntí el primer que li passi pel cap; fins i tot, encara que després se n'hagi de penedir. Però així és com solen funcionar els artistes, instintivament, com animals salvatges, i en Johnny és, per damunt de tot, un artista de cap a peus.

«El dia que el vaig conèixer», recorda la Mary, «vaig pensar que més que un company de classe semblava un cowboy que s'hagués perdut per la

universitat; amb aquella americana blanca, les ulleres de sol, els cabells llepats i rellepats, les botes de pistoler enllustrades, el xiclet de maduixa a la boca... Qui m'havia de dir que uns quants anys després acabaríem essent socis!»

La Mary pensa tot això amb un somriure als llavis. Somriu pels records que li acaben de venir a la memòria, però també perquè intueix que avui serà un dia molt especial. Per primer cop des que va sortir de la Facultat d'Entrevistadors, té la sensació d'haver estat preparant entrevistes que realment valen la pena, entrevistes interessants de debò, prou com perquè puguin agradar als lectors i les lectores més exigents. Ja estava fins al capdamunt de preparar preguntes per a polítics que mai no contesten el que els demanes, o per a experts en economia més avorrits que un plat de bledes, o per a presidents de clubs esportius que amb prou feines saben parlar, o per a futbolistes i entrenadors que no tenen res de nou per dir...

Òndia! La Mary està tan distreta que ha de fer una frenada per no passar de llarg de casa en Johnny. Un cop s'ha aturat, però, el cap li continua barriant. Ara recorda com, fa uns dies, el seu amic la va convèncer perquè es canviés el nom, tal com ell també tenia intenció de fer.

—De debò que et sembla que me l'he de canviar?
—li va preguntar.

—I tant! —va exclamar ell—. Els noms que tenim ara ens els van posar el dia que vam néixer, i aleshores encara no érem artistes!

—I ara sí que ho som?

—Ja ho crec! Som uns artistes de les entrevistes! No ho dubtis!

—Doncs no se m'acut cap nom artístic...

—Hi he estat donant voltes i em sembla que n'he trobat un d'ideal per a tu, un per a una entrevistadora intrèpida, astuta, audaç... i, sobretot, que sempre té la càmera a punt per captar la millor imatge. El primer nom de la història amb un signe d'exclamació incorporat: MARY FLAIX!

Mentrestant, al saló de bellesa El paradís d'en Purpurina...

«Riiing, riiing! Riiing, riiing! Riiing, riiing!»

En Purpurina corre a agafar el telèfon.

—El pagadís d'en Pugpuguina, digui?

—Purpu, sóc en Johnny.

—Hola, agtista! Ja ho tens tot a punt?

—Gairebé. M'acabo de fer el tupè. Només em falta triar les ulleres.

—Deus estar guapíssim, com sempgue!

—Bé, la veritat és que sí que faig força goig. Fins i tot diria que estic irresistible. Però tinc un problema dels grossos, Purpu.

—Un poblema? Digues.

—Se m'ha acabat la gomina!!!

—Ostgues! Doncs sí que podguia ser un poblema dels gossos, això! Pegò aquest cop no cal que t'amoïnis, estimat Johnny: pogto un caguegament sencer de GS a la maleta!

—Segur?

—Ja ho guec! Tguetze tubs! Com vols que sugti de casa sense Gomina Supefixadoga?

—Tens raó.

—Et noto un xic atabalat, Johnny.

—Bé..., potser una mica. És que no sabia què posar-me... I la missió d'avui és tan important!

Només em faltava això de la gomina. Òndia, t'he de deixar, Purpu; veig que la Mary ja m'està esperant a la furgoneta! Fins ara!

—Fins aga, Johnny! I estigues tganquil: ets el millor!

—Gràcies, Purpu.

—De gues, Johnny.

En Johnny surt de casa amb les ulleres de sol posades, mastegant xiclet i arrossegant una maleta de viatge immensa.

—Per la clenxa del meu avi! —exclama just després de travessar el llindar de la porta—. S'ha girat tramuntana! A veure si ara em despentinaré!

Sense encantar-se ni un moment, carrega l'equipatge al maleter de la furgoneta i entra per la porta del copilot.

I, gairebé a l'acte, la Mary li etziba amb la mirada encaboriada:

—Johnny, no ho acabo de veure clar.

—De debò? —fa ell emmirallant-se al retrovisor—. Ostres, és veritat! La camisa no fa joc amb la furgoneta!

—No em refereixo a això, sòmines!

—Ah, no? I doncs? Els pantalons em curtegen? Les botes no lliguen amb el cinturó? El tupè m'ha quedat guerxo?

—No, home, no! Et parlo del teu perruquer.

—Si et refereixes a en Purpurina, és el meu esti-lis-ta.

—Bé, tant se val. Doncs el teu estilista. Vols dir que cal que ens acompanyi en l'expedició?

—Ja ho crec, estimada Mary. Ens cal algú de confiança que vetlli per la nostra imatge. No podem deixar una cosa tan important a l'atzar! A més, en Purpu és un company de viatge excel·lent. Ja veuràs com us entendreu la mar de bé.

—Espero que tinguis raó —diu la Mary arrencant la furgoneta.

—Jo, en canvi, el que no entenc és que m'hagis de preparar les preguntes que he de fer als convidats. —replica en Johnny—. Vols dir que cal?

—Estimat Johnny: potser la imatge és molt important en les entrevistes, però, un bon guió, t'asseguro que també ho és!

—No n'hi ha per a tant!

—És clar! El convidat ha de sentir que el coneixes i també que el tractes com un personatge especial, prou perquè t'hagis preparat el que li diràs!

—Si tu ho dius... Però em deixaràs improvisar una mica, oi?

—És clar, home. Igualment ho faràs —diu la Mary—. Tot i que estaria bé que abans et miressis aquests papers que t'he portat. A més dels guions, hi ha els noms i les fotografies dels personatges

seleccionats i també un mapa del lloc on hem d'anar.

—Renoï, ho tens tot lligat i relligat —diu en Johnny agafant la paperassa.

—Ja ho saps: m'agrada tenir la situació controlada —recorda la noia.

De cop, es fa el silenci dins la furgoneta.

Però ben aviat en Johnny s'encarrega de trencar-lo:

—Saps una cosa, Mary? Ben mirat, no sé pas què faria sense tu —confessa.

A la Mary se li escapa el riure per sota el nas, i, sense aixecar la vista de la carretera, respon tota cofoia:

—Johnny, el mateix et dic. Jo tampoc no sé què faries sense mi.

Cinc minuts després, la furgoneta s'atura davant d'El paradís d'en Purpurina, i just en aquell instant un noi baixet i escarransit surt tot esverat del local.

El jove va guarnit de manera molt extravagant, amb els cabells pintats de color lila i unes ulleres immenses i lluent, i va tan carregat de bosses que amb prou feines pot caminar.

—És en Purpurina —diu en Johnny.

—Ho hauria endevinat —fa la Mary.

En Purpurina deixa l'equipatge al maleter i entra a la furgoneta més content que un gínjol.

—Supegmolt bon dia, col·legues! —exclama enfilant-se al tercer seient del davant—. Quines ganes que tenia que aguibés aquest moment! Peg fi un cap de setmana caguegat d'emocions! Ui, i tu deus ser la Maguy Flaix, oi? —diu tot passant per sobre en Johnny per arribar fins a la noia—. Supeguencantat de conèixeg-te, guapa. Muà i muà!

—Igualment —fa la Mary, una mica desconcertada.

—En Johnny m'ha paglat molt de tu, saps?

La Mary Flaix! s'enrojola una mica.

—Ah, sí?

—Ja ho cguec! Sempgue diu que ets una fotòggafa excel·lent, una agtistassa de cap a peus, gaiguebé tant com ell, encaga que estiguis massa obsessionada peg això dels guions i aquestes galindaines. Ah, i també m'ha explicat un ggapat de vegades allò del pguimer dia que et va veugue a la Univegsitat d'Entguevistadors. Miga que confondgue't amb una pprofessoga! —exclama mirant-se la Mary de dalt a baix—. Si es veu d'una hoga lluny que ets molt joveneta! Ai... Ja m'imagino què devia dir, en Johnny: «Uau, que bé, una pprofessoga pèl-goja i ggassoneta!» Pegquè ja deus saber que a en Johnny les noies pèl-goges

i gassonetes li fan pegdgue el cap, oi, estimada Maguy Flaix!?

—Purpu, no cal que continuïs —el talla en Johnny.

Ara la Mary encara està més desconcertada que fa una estona.

—Un moment, un moment! —diu la noia—. Johnny, tot això expliques al teu perruquer?

—Pegdó... Sóc estilista —puntualitza en Purpurina.

—Doncs això, estilista.

—Dona... —fa en Johnny—, a algú en qui confio el cutis, les celles i, fins i tot, els cabells, li ho puc confiar tot, no et sembla? A més, en Purpu i jo fa molts anys que ens coneixem. De fet, ell va ser la primera persona que em va posar purpurina al damunt de la gomina!

—Ai, sí... —diu en Purpu en to nostàlgic—. Ega just quan acabava d'aguibar de Paguís. Vas ser el meu pguimer client, i encaga guecogdo què vas dir quan et vas veugue al migall amb la pugpuguina als cabells: «Òndia! Aga sí que puc dir que sóc un paio bguillant!»

—Ha, ha, ha! Ho recordo, Purpu, ho recordo!

—Ui, ja veig que us enteneu molt bé, vosaltres dos —diu la Mary deixant anar un llarg sospir—. Però no oblideu que no som aquí per recordar bataletes, sinó per treballar! —La noia torna a arrencar la furgoneta, entra de nou a la carretera i, donant el mapa al seu amic de facultat, exclama amb veu de capitana—: Johnny... Purpurina... Prepareu-vos per a la terrorífica missió d'avui! ENS N'ANEM AL CASTELL DEL CANGUELI!!!

